

508

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KULTURY

z dnia 8 kwietnia 2002 r.

w sprawie społecznej opieki nad zabytkami.

Na podstawie art. 71 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o ochronie dóbr kultury (Dz. U. z 1999 r. Nr 98, poz. 1150, z 2000 r. Nr 120, poz. 1268 i z 2002 r. Nr 25, poz. 253) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy zakres, organizację i formy działania społecznej opieki nad zabytkami.

§ 2. 1. Społeczną opiekę nad zabytkami sprawują społeczni opiekunowie zabytków, zwani dalej „opiekunami”, wpisani na listę społecznej opieki nad zabytkami, którą prowadzi zarząd powiatu.

2. Opiekunem może być osoba fizyczna, która wystąpiła z wnioskiem do zarządu powiatu o nadanie jej uprawnień opiekuna wybranego zabytku lub wybranej grupy zabytków, posiadająca pełną zdolność do czynności prawnych oraz wiedzę w zakresie ochrony zabytków.

3. Z wnioskiem, o którym mowa w ust. 2, może również wystąpić osoba prawna, której cele statutowe przewidują realizację zadań związanych z ochroną zabytków.

4. Osobom zorganizowanym w instytucjach, stowarzyszeniach lub szkołach mogą być nadane uprawnienia opiekunów dla wybranego przez nich zabytku lub wybranej grupy zabytków, jeżeli osoby te wystąpią z wnioskiem o nadanie im uprawnień opiekuna i spełniają wymagania określone w ust. 2.

5. Działalność opiekuna nie może wynikać z jego obowiązków służbowych.

§ 3. 1. Uprawnienia opiekuna nadaje zarząd powiatu właściwego dla miejsca położenia zabytku.

2. Zarząd powiatu nadaje uprawnienia, o których mowa w ust. 1, po uzyskaniu pozytywnej opinii właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków.

3. Opinia, o której mowa w ust. 2, powinna potwierdzać w szczególności posiadanie przez wnioskodawcę wiedzy w zakresie ochrony zabytków niezbędnej do sprawowania funkcji opiekuna.

4. Zarząd powiatu zawiadamia opiekuna o wpisaniu go na listę społecznej opieki nad zabytkami, przesyłając odpis zawiadomienia do wiadomości właścicielowi i użytkownikowi zabytku oraz właściwemu wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków.

§ 4. 1. Zarząd powiatu na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków cofa opiekunowi uprawnienia, jeżeli opiekun nie wypełnia należycie swoich obowiązków.

2. Zarząd powiatu cofa opiekunowi uprawnienia, jeżeli opiekun przestał spełniać wymagania określone w § 2 ust. 2.

3. Na wniosek opiekuna zarząd powiatu cofa nadane mu uprawnienia.

4. W wypadkach, o których mowa w ust. 1—3, zarząd powiatu skreśla opiekuna z listy społecznej opieki nad zabytkami i zawiadamia o tym właściciela i użytkownika zabytku oraz właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków.

§ 5. 1. Osobie fizycznej, będącej opiekunem, zarząd powiatu wydaje legitymację opiekuna, która zawiera zdjęcie opiekuna, jego imię, nazwisko i miejsce zamieszkania, wskazanie zabytku lub grupy zabytków powierzonych opiece, datę wydania legitymacji oraz podpis z podaniem imienia i nazwiska, a także stanowiska służbowego osoby uprawnionej do wydania legitymacji.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do opiekunów, o których mowa w § 2 ust. 4.

3. Osobie prawnej, będącej opiekunem, zarząd powiatu wydaje zaświadczenie, które zawiera informację o nadaniu uprawnień opiekuna, jej nazwę i siedzibę, wskazanie zabytku lub grupy zabytków powierzonych opiece, datę wydania zaświadczenia oraz podpis z podaniem imienia i nazwiska, a także stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania zaświadczenia.

§ 6. 1. Opiekun:

- 1) zawiadamia zarząd powiatu i wojewódzkiego konserwatora zabytków o zagrożeniach mogących powstać lub powstałych dla zabytku,
- 2) występuje do wojewódzkiego konserwatora zabytków o zastosowanie środków zmierzających do usunięcia zagrożenia dla zabytku.

2. Opiekun może:

- 1) uczestniczyć w kontrolach stanu zachowania zabytku i jego oględzinach przeprowadzanych przez wojewódzkiego konserwatora zabytków,
- 2) korzystać z dokumentacji zabytku prowadzonej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków,
- 3) udzielać ustnych pouczeń osobie naruszającej przepisy dotyczące ochrony zabytków,
- 4) popularyzować wiedzę o historycznym, naukowym lub artystycznym znaczeniu zabytku,
- 5) zwracać się o pomoc do funkcjonariuszy Policji i straży gminnej (straży miejskiej) przy wykonywaniu swoich obowiązków.

3. Zadania, o których mowa w ust. 1 i 2, opiekun wykonuje w stosunku do zabytku lub grupy zabytków powierzonych jego opiece.

§ 7. 1. W swojej działalności opiekun stosuje się do wskazań wojewódzkiego konserwatora zabytków.

2. Opiekun składa raz w roku zarządowi powiatu i wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków sprawozdanie ze swojej działalności.

§ 8. 1. Opiekun sprawuje swoją funkcję nieodpłatnie.

2. W wypadku odbycia podróży na zlecenie zarządu powiatu lub wojewódzkiego konserwatora zabytków opiekunowi przysługuje zwrot kosztów tej podróży

oraz diety w wysokości i na zasadach określonych w przepisach dotyczących zasad oraz wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju, ze środków finansowych odpowiednio zarządu powiatu lub wojewódzkiego konserwatora zabytków.

§ 9. Traci moc zarządzenie Ministra Kultury i Sztuki z dnia 26 stycznia 1963 r. w sprawie społecznej opieki nad zabytkami (Monitor Polski Nr 17, poz. 97).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Kultury: *A. Celiński*

509

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI

z dnia 10 kwietnia 2002 r.

w sprawie wymagań, jakie powinny być spełniane dla zatwierdzenia poszczególnych kategorii przejść granicznych, na których będzie dokonywana weterynaryjna kontrola graniczna.

Na podstawie art. 14 ust. 14 pkt 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 1999 r. Nr 66, poz. 752 oraz z 2001 r. Nr 29, poz. 320, Nr 123, poz. 1350 i Nr 129, poz. 1438) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wymagania, jakie powinny być spełniane dla zatwierdzania następujących kategorii przejść granicznych:

- 1) dla produktów wymagających przechowywania w obniżonej temperaturze, przeznaczonych do spożycia przez ludzi (HC-T),
- 2) dla produktów niewymagających przechowywania w obniżonej temperaturze, przeznaczonych do spożycia przez ludzi (HC-NT),
- 3) dla produktów wymagających przechowywania w obniżonej temperaturze, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (NHC-T),
- 4) dla produktów niewymagających przechowywania w obniżonej temperaturze, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (NHC-NT),
- 5) dla zwierząt kopytnych (U),
- 6) dla zwierząt koniowatych przywożonych lub przewożonych na okres do 90 dni (E),
- 7) dla pozostałych zwierząt (O).

§ 2. 1. W punktach kontroli granicznej, znajdujących się na przejściach granicznych, o których mowa w § 1 pkt 1—4, należy zapewnić:

- 1) pomieszczenia dla pracowników granicznego inspektoratu weterynarii, w tym szatnie, toalety, łazienki z prysznicem oraz pomieszczenie na archiwum,
- 2) pomieszczenia wraz z urządzeniami zapewniającymi higieniczny wyładunek i załadunek towarów,
- 3) pomieszczenia do przechowywania partii towaru, z której pobrano próbki do badania,
- 4) laboratorium wyposażone w sprzęt umożliwiający wykonanie podstawowych badań kontrolowanych towarów,
- 5) wydzielone miejsca lub pomieszczenia przeznaczone do oczyszczania i odkażania.

2. W punktach kontroli granicznej, znajdujących się na przejściach granicznych, o których mowa w § 1 pkt 1 i 3, należy zapewnić chłodnię dla partii towaru, z których pobrano próbki do badań.

3. Pomieszczenia i chłodnie przeznaczone do przechowywania produktów należy tak zlokalizować, aby przechowywane w nich produkty przeznaczone do spożycia przez ludzi nie stykały się z przechowywanymi produktami nieprzeznaczonymi do spożycia przez ludzi.

§ 3. 1. Na przejściach granicznych, o których mowa w § 1 pkt 5—7, należy zapewnić specjalny pas ruchu przeznaczony wyłącznie do transportu żywych zwierząt.